

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

13. Benedictus qui venit in nomine Domini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

in Sacramento illa non valere diserte doceat. Sic enim scribit in hunc locum. *Quod se negat Christus cum discipulis semper fore, ad genua presentia referri debet cui carnalis cultus & sumptuosus honor conveniat. Nam quod Spiritus sui gratia & virtute nobis adest, quod habitat in nobis, quod nos etiam carne & sanguine suo pascit, nihil ad corporeos cultus.* Hæc ille. Fateatur illam sui præsentiam à Christo hoc loco negatam non ob stare quo minus carne & sanguine suo nos pascat. Non obstat ergo quo minus in illo venerabili Sacramento, in quo solo nos ita pascit, sacramentali modo præsens sit, ut pascat. Sic autem præsens quum sit, corporeo cultu & externa omni veneratione Christum esse prosequendum, honorandum, adorandum (quod & Lutherani contra Calvinistas rectissime sentiunt) in Promptuario nostro Catholico ostendimus. Bene ergo se res habet. Ridiculum Calvini argumentum, ex his Euangelij verbis desumptum, ipsemet Calvinus refutavit.

In isto venerabilis Eucharistia.

13. *Benedictus qui venit in nomine Domine.*

Admonet nos ipse Calvinus valere hunc locum contra hæreticos omnes & pseudoministros verbi, qui non veniunt in nomine Domini, sed in nomine suo. *In nomine Domini venit* (ait in hæc verba Calvinus) *qui non temerè se ingerit, neque honorem falsò usurpat, sed ritè vocatus Deum habet actionum suarum ducem & authorem. Competit elogium hoc in omnes legitimos Dei ministros. Et paulò post. Iam quia pseudopropheta superbe nomen Dei iactant, & fallaci hoc pre-textu se vendicant, quum tamè diaboli impulsu ad perdendam Ecclesiam ferantur, subaudienda est antithesis, ut Dominus eos dissipet, ac in nihilum redigat. Probè sanè hæc omnia, & in caput suum egregiè Calvinus disputavit. Quis enim Calvinum misit ut Genevæ Dei nomine doceret, & pro legitimo Dei ministro se vendicaret? Cui Episcopo successit? Aut quis illi Episcopus manus imposuit? Cuius ille cathedram, nisi vnius Farelli, tenuit? Ipse Farellus cui successit? Nonne eiecto eodem die & Episcopo civitatis illius, & Principe loci legitimo Sabaudia duce, tam in cathedram Episcopalem Farellus se ingessit, quàm in loci principatū rebellis populus se intrusit? Quàm pulchre igitur Calvinus & seipsum & alios omnes huius ætatis hæreticos, qui legitimam vocationem suam hæcenus probare nunquam potuerunt, hac sua annotatione maledictos, à Deo dissipandos, & in nihilum redigendos, do*

Hæretici veniunt in nomine suo.

Calvinus ex seipso refutatur.

In festis S. Andrea & S. Marci, & ser. 3. Pentec.

docuit! Hanc enim antithesin subaudiri vult. Iam dudum in Promptuario nostro Catholico luculenter ostendimus, hereticos horum temporū vocationem suam legitimam probare non posse; eorum missionem non nisi imaginariam esse; eos non intrasse per ostium, sed aliunde. Cur igitur hoc loco crimen illud taxare & exaggerare voluit Calvinus, quo ipse maximè tenetur reus? An vt de illo minimè suspectus haberetur? Sanè hic textus nullam huiusmodi suspicandam materiam suppeditabat, quæ ita propriè ad Christum pertinet, vt ad alium transferri nequeat. Clamabat enim populus: *Benedictus qui venit in nomine Domini Rex Israël*: quod soli Christo comperit. Cæterum quia illa sententia ex Psalmo desumpta Regis Israël mentionem non facit, ideòque ad alios Prophetas, Pastores, Reges à Deo missos accommodari potest, Calvinus suæ sibi usurpationis conscius, propter antithesin quam includi videbat, iuxta rudem illum, sed verum vericulum, *Consciis ipse sibi de se putat omnia dici*, ex aliorum accusatione hanc à se amoliri suspensionem voluit. Nec contentus, etiam in alios idem crimen contorquet. Adde etiam præcedentibus verbis. *Ita benedicere Christo non possumus, quin maledicamus Papa, & sacrilege tyrannidi quam aduersus Christum erexit. Sua quidem anathemata, non secus ac fulmina, magno impetu in nos vibrat, sed qua secure contemneret velut inanes ampullas licet. Ex aduerso autem Spiritus sanctus horribile anathema hic nobis dictat, quo vsque ad ultimos inferos cum toto suo splendore & pompa mergatur.* Hæc Calvinus. Quis hinc Calvinum disputare, & factum Dei Euangelium explicare, ac non potius rabulam aliquem indoctum ac beotum in medio foro debacchari existimet? *Spiritus sanctus (inquit) horribile anathema hic nobis dictat, quo Papa vsque ad ultimos inferos mergatur.* Vbi verò aut in quibus verbis hoc horribile anathema continetur? In illis, inquit: *Benedictus qui venit in nomine Domini.* At quis non iudicaret beatam potius & optabilem benedictionem illa verba pronuntiare? *Sed subaudienda est (inquit) antithesis, pseudoprophetas omnes qui superbè iactant Dei nomen, à Domino dissipari ac in nihilum redigi.* Esto: sit ita, demus hanc antithesin subaudiri, ne singula excutiendo nimis in Calvinum rigide procedamus. Quomodo Papa in hac antithesi includitur? quid ad eum hæc antithesis? Hic vt procedat Calvinus ad probationem, rursus subaudiendum est, Papam esse pseudoprophetam. Atqui non debemus tam liberales esse, vt hoc quoque

*Caluini
maledicentia in
summum
Pontificem.*

illi concedamus. Postulamus igitur ut hoc doceat. Sed quid ab illo hoc præstari postules quod ille nunquam præstando erit? quod ille supponit semper, probat nunquam? quod hoc in loco ne vno quidem verbo ostendit? Qualis igitur ista conclusio est, quàm furiosa, quàm absurda, quæ Spiritum sanctum id dictare affirmat, quod nec aperte dicitur, nec tacite insinuat, nec nisi ex duobus præsuppositis inferitur; quorum vnum si des, causam nihil iuuat; alterum nec dari debet, nec probari potest? Itane verò, Papa pseudopropheta erit, quia Calvinus hoc præsupponit? Rogo igitur Calvinum & Calvinistas hodie omnes, quis iste Papa est quem pseudopropheta vocat? Norunt hoc non personæ, sed officij nomen esse. Designent ergo in hoc officio quam personam intelligant. Si omnes qui eo officio sancti sunt, ergo & ipsum diuum Petrum, omnisque eius in sede Romana successores, *in hoc horribili anathemate, quo vsque ad ultimos inferos mergantur*, includere debent. Si eò vsque insanire vetint, soli (opinor) insanient: nisi fortè Turcam aliquem Mahomera- num, aut paganum Barbarum, aut Iudæum insanix suæ comites nanciscantur. Si non omnes, sed aliquem aut aliquos; hos vbi designauerint, ostendant necesse est quomodo piis antecessoribus succedere pseudopropheta potuerit. Aut enim talis successor populum sibi subditum, omnesque alios illi sedi adherentes, nouis hæresibus seduxit, & huius seductionis, quæ sine tumultu esse non potuit (nisi in gratiam hæreticorum dicamus, totum Christianum orbem, quasi vno momento artonitum, de repente relicto Christo, Antichristo manus dedisse) aliqua apud historicos memoria, aliqua vestigia necessariò superesse debent; aut solus in sua dementia manens alios seducere non potuit: & quomodo aut qua mente fingere hæretici possunt, talis seductoris & pseudoprophetae tot alias per totum orbem Ecclesias communionem tenuisse, eique vnitas, adeoque subditas fuisse? Hæc & his plura longè absurdissima & fingere & asserere hæretici debent, ut Papam esse pseudopropheta probent. Quare *horribile anathema*, de quo Calvinus loquitur, non est à spiritu sancto dictatum, ut ille dicit; sed est à spiritu nequam, à spiritu mendacij, à Satânico Calvinij cerebro adinuentum, ut res ipsa loquitur. Hanc hominis furiosam impietatem lectori patefacere, & sedem Apostolicam Ecclesiarum omnium matrem ac matricem, à tam furiosi nebulonis rabida calumnia paucis asserere ac tueri, operæpretium duxi. Nam & quòd

Caluini
consecutio
furiosa &
absurda.

Papam non
esse pseudo-
prophetam.

sacri

In respons. sacrilegam tyrannidem Papæ affingit, quid aliud quam ad Baldur- bulæ de turba vociferantis vox est? Vetus scurrarum Rbur-
rica est (ait ipse alibi Calvinus) aut potius virulenta dica-
citas, omnem virtutis splendorem tyrannidis nomine sedari.

27. *Nunc anima mea turbata est: & quid dicam? Pater, saluifica me ex hac hora.*

Christi pu- ritas con- tra Calui- ni corru- ptelas de- fenditur.

NON diuina hæc tantum Scriptura, sed & Christi Redemptoris puritas, à corruptela & blasphemia Calu- niana vindicanda est. Calvinus quippe siue ex veræ theolo- giæ ignorantia, siue ex innata quadam illi impietate, totum hunc locum perperam admodum exponit, & Christo in- gna, eiusque puritati ac sapientiæ nullo modo conuenientia Christo attribuit. Ait enim ad illa verba, *Et quid dicam tu ultimas angustias redactum Christum, neque verba inueni- quibus exprimat doloris vehementiam, neque consilium secun- dum hominem.* Deinde ad sequentia verba, *Pater, saluifica me ex hac hora,* ait, *votum Christo inconsiderate fluxisse, cui statim renunciandum erat, ut Patri obediat.* Sic ponit aperte in Chri- sto motus inuoluntarios qui rationem præueniant, passiones & desideria inconsiderata, quæ postea corrigi debeant. Atqui ista solis peccatoribus conueniunt, qui peccati originalis cor- ruptionem pœnalem circumferunt. Ait quidem Calvinus ad superiora illa verba, *Nunc anima mea turbata est, voluntariam hanc fuisse turbationem;* sed addit, *quia non coactum fuit, sed timori sponte se subiecerat.* Sic voluntarium vocat quatenus spontaneum, & quatenus coactioni opponitur, quale sanè voluntarium etiam brutis conuenit: negat tamen affectus istos in Christo, turbationis & timoris, proprie voluntarios fuisse & liberos, liberèque ab ipso quando voluit, quantum voluit, susceptos, sicuti contra Calvinum veteres Patres magno consensu docuisse, supra in hoc Evangelio ostendimus. Quare illa superior ratio, utcumque honesta videatur, has eius posteriores assertiones nihil excusat. Impium est in Christo ponere, vel consilij defectum secundum hominem, vel vota inconsiderata quæ corrigi debeant. Calvinus tamen non hoc tantum in loco ita loquitur, sed & ubi. Tractans enim Christi orationem in hortu habitam, ubi dixit: *Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste,* potum dicit, *abruptum hoc fuisse votum,* moxque docens

Ad Ioan.
cap. 11.
vers. 33.